

Arrest

nr. 78 037 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 oktober 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 2 februari 2011 werd verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en op 18 februari 2011 ontving hij een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 juni 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 8 oktober 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 en 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [B. B.]

[...]

van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 27.10.2010 een aanvraag in als werknemer / werkzoekende en verkreeg op die basis de E-kaart op 18.02.2010.

Uit nazicht van het dossier bleek echter dat betrokkene niet gemeld was bij de databank van de RSZ (hieruit blijkt of er al dan niet sociale bijdragen werden/worden betaald door de werkgever). Betrokkene blijkt hierdoor niet, of alleszins niet legaal, tewerkgesteld te zijn geweest. Derhalve moet er besloten worden dat de voorgelegde bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die geleid hebben tot het bekomen van het verblijfsrecht, niet authentiek zijn. Betrokkene slaagde er op die manier in om de Belgische autoriteiten te misleiden om zo van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-onderdanen gebruik te kunnen maken.

Toch werd betrokkene op 05.04.2011 vriendelijk uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie voor te leggen. Betrokkene heeft echter tot op heden geen enkel bewijs geleverd van zijn huidige situatie. Uit verder onderzoek van het dossier blijkt wel dat hij in maart 2011 drie dagen tewerkgesteld is geweest. Deze tewerkstelling wordt echter als marginaal beschouwd, waardoor hij nog altijd aanzien wordt als werkzoekende. Hij legt echter geen enkel bewijs voor van reële kans op tewerkstelling. Betrokkene voldoet bijgevolg niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 42 septies van de wet van 15.11.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, dat werd bekomen op basis van het verstrekken van valse of misleidende informatie of het gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Dit is in casu het geval.

Gezien deze elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art. 42 septies en art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) iuncto artikel 6, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 iuncto artikel 108 van de Belgische Grondwet iuncto de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht zijn standpunt als volgt toe:

[...]

Verzoeker is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat hij valse of vervalste documenten zou gebruikt hebben.

De dienst vreemdelingenzaken stelt wel veel doch bewijst niks. Het feit dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van valse of vervalste documenten blijkt niet uit de motivering van de beslissing.

Het enkel stellen dat er gebruik werd gemaakt van valse of vervalste documenten is natuurlijk onvoldoende.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt niet welke documenten [...] vervalst zou[den] zijn geweest. Verzoeker kan, met de beste wil, uit de motivering niet achterhalen over welke documenten de dienst vreemdelingenzaken het heeft.

Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet maar kan stellen dat hij bewust valse documenten heeft gebruikt en het zodoende zou gaan om een frauduleuze aanvraag.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de goede trouw wordt vermoed. Verzoeker wordt in de beslissing botweg beschuldigd van fraude.

Bovendien is het plegen van fraude een strafrechtelijke aangelegen[heid]. Verzoeker wenst te verwijzen naar artikel 6 par. 2 van het EVRM. Dit artikel stelt: Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt.

De administratie beschuldigd verzoeker ervan fraude te hebben gepleegd. Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee aan machtsoverschrijding doet.

Artikel 6 lid 2 van het E[VR]M die, zonder discussie, directe werking heeft in de Belgische rechtsorde stelt aldus dat verzoeker nog steeds onschuldig is tot op het ogenblik dat zijn schuld door een rechter wordt bewezen.

De dienst vreemdelingenzaken stelt aldus in zijn beslissing dat verzoeker fraude heeft gepleegd.

Verzoeker is van oordeel dat de dienst vreemdelingenzaken hier buiten zijn bevoegdheid gaat. In de motivatie staat aldus duidelijk vermeld dat verzoeker een wanbedrijf gepleegd heeft. De dienst Vreemdelingenzaken is aldus van oordeel dat verzoeker schuldig is aan het plegen van een wanbedrijf.

De dienst vreemdelingenzaken is niet de instantie die over de schuld of de onschuld van verzoeker dient te oordelen.

Uit de motieven van de beslissing komt duidelijk tot uiting dat de dienst vreemdelingenzaken wel degelijk verzoeker schuldig acht.

Dit behoort niet tot haar bevoegdheid. De bevoegdheid om verzoeker schuldig te achten kan slechts gebeuren door 1 instantie zijnde de correctionele rechter in strafzaken.

BELGIË kent van bij zijn oprichting het stelsel van 'scheiding der machten'. Dit komt tot uiting in de Belgische grondwet alwaar de scheiding der machten tot uiting komt tezamen met een check and balance systeem.

De dienst vreemdelingenzaken behoort tot de administratie, zijnde de uitvoerende macht, die de wetten van de volksvertegenwoordigers dient uit te voeren. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar artikel 108 van de Belgische grondwet. Dit artikel stelt: De koning maakt verordeningen en [neemt] de besluiten die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen.

Derhalve mag conform artikel 108 Belgische Grondwet de dienst vreemdelingenzaken geen uitspraak doen over het schuldig zijn van verzoeker voor een wanbedrijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat zij dit wel gedaan hebben.

Derhalve heeft de administratie aldus gehandeld in strijd met:

- Artikel 6 EVRM: Cliënt is nog steeds onschuldig zolang de rechter hierover geen uitspraak heeft gedaan

- Artikel 108 Belgische Grondwet: De dienst vreemdelingenzaken dient wetten uit te voeren en derhalve geen recht te spreken. De administratie dient zich aldus te onthouden om zich uit te spreken over het schuldig karakter van verzoeker.

Gezien uit de motieven van de beslissing tot uiting komt dat de administratie ervan uitgaat dat verzoeker schuldig is aan een wanbedrijf lapt de dienst vreemdelingenzaken artikel 6 EVRM en artikel 108 Belgische Grondwet aan zijn laars. De dienst vreemdelingenzaken speelt aldus rechter en uitvoerder terzelfder tijd. De dienst vreemdelingenzaken doet derhalve aan machtsoverschrijding.

De motieven dat stelt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten en zodoende fraude heeft gepleegd kan aldus niet worden weerhouden. De administratie heeft zich niet uit te spreken over het feit of verzoeker al dan niet een strafbaar feit, in casu fraude, heeft gepleegd.

Derhalve gebruikt de administratie motieven in feite die zijn niet mag gebruiken. De beslissing is dan ook gestoeld om verkeerder feitelijke informatie.

Bovendien wordt de goede trouw nog steeds vermoed conform artikel 1133 BW. Ook met dit algemeen rechtsbeginsel wordt helemaal geen rekening gehouden.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben er voor gezorgd dat de motivering een substantiële vormvereiste is. De beslissing is derhalve niet correct in rechte gemotiveerd, het staat helemaal niet vast of verzoeker fraude heeft gepleegd.

Het ontbreken van een substantiële vormvereiste leidt onvermijdelijk tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Derhalve kan de motivering op grond van artikel 42 septies niet weerhouden worden en dient [d]e beslissing door de RVV te worden vernietigd.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker op een E-kaart heeft verkregen als werknemer/werkzoeker, doch dat uit nazicht van de databank van de RSZ blijkt dat verzoeker niet legaal tewerkgesteld is geweest.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld verzoeker de Belgische autoriteiten heeft misleid teneinde een verblijfsrecht te bekomen op basis van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-onderdanen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht toepassing gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij laat gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De verwerende partij benadrukt verder dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en

goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het “personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.”
RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010

Al evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij een schending van het beginsel van de scheiding der machten, zoals verwoord in artikel 180 van de Grondwet opwerpt.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, wordt in de bestreden beslissing nergens gemotiveerd dat verzoeker schuldig is aan een misdrijf, noch dat hij stukken zou vervalst hebben.

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoeker er in geslaagd is om de Belgische autoriteiten te misleiden. Terwijl artikel 42septies niet vereist dat valse stukken werden voorgelegd, doch tevens voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen indien misleidende informatie werd verstrekt [d]ie van doorslaggevend belang is geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht, hetgeen in casu onmiskenbaar het geval is.

Verzoeker ontkent ook niet dat hij nooit tewerkgesteld werd op basis van de documenten aangaande de tewerkstelling die hij heeft voorgelegd bij zijn aanvraag tot het verkrijgen van een E-kaart.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, hetgeen reeds op zich volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.”

3.1.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Een eerste motief is gegrond op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat verzoeker, door voorlegging bij de verblijfsaanvraag van bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die niet authentiek zijn, de Belgische autoriteiten heeft misleid. Hierbij wordt erop gewezen dat verzoeker niet gemeld was bij de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, zodat niet blijkt dat hij legaal tewerkgesteld was. Een tweede motief is gegrond op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker heeft nagelaten bijkomende bewijsstukken aangaande zijn situatie voor te

leggen en dat uit een eigen onderzoek is gebleken dat verzoeker enkel in de maand maart 2011 drie dagen heeft gewerkt. Er wordt toegelicht dat deze tewerkstelling als marginaal dient te worden beschouwd en dat er ook geen enkel bewijs van een reële kans op tewerkstelling voorligt. Aangezien de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing schragen duidelijk zijn weergegeven in deze beslissing en verzoeker derhalve in de mogelijkheid gesteld werd zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een miskenning van een substantiële vormvereiste worden vastgesteld.

3.1.3.2. Verder moet worden gesteld dat de overige grieven van verzoeker in het eerste middel louter gericht zijn tegen het eerste motief in de bestreden beslissing, met name het motief dat is gegrond op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Er moet evenwel worden geduïd dat de eventuele gegrondheid van deze grieven niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, daar het tweede motief in de bestreden beslissing, dat gebaseerd is op artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, op zich volstaat om deze beslissing te onderbouwen. Een verder onderzoek van dit middel – dat gericht is tegen een overtollig motief – is bijgevolg niet noodzakelijk (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*het algemeen principe van behoorlijk bestuur*” en van de algemene zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat er sprake is van een onredelijke en arbitraire beslissing.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker stelt vast dat de administratie tevens een tweede element heeft om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. Namelijk op grond van artikel 42 bis par. 1 Vw.

[...]

Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstel van het Rijk en indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 Vw.

[...]

De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en bovendien verwijst ze hier ook niet naar.

Het verblijfsrecht kan op basis van artikel 42 bis Vw slecht[s] een einde stellen aan het verblijfsrecht indien er voldaan wordt aan de cumulatieve voorwaarden:

- Niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4

EN

- Een onredelijke belasting vormen.

De verwerende partij heeft over dit tweede element helemaal niks [...] staan in de motivering. Verwerende partij stelt enkel en alleen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 doch niet over het feit hij een ‘onredelijke’ belasting zou vormen.

Verwerende partij toont derhalve in haar motivering niet aan ‘waarom’ verzoeker een onredelijke belasting vorm[t].

Artikel 42 bis par. 1 stelt expliciet ‘onredelijk’. De administratie kan dan ook maar een einde maken aan het verblijfsrecht indien deze aantoon[t] dat verzoeker wel degelijk een onredelijke belasting vormt.

Zolang de administratie in zijn beslissing niet stelt ‘waarom’ zij van oordeel is dat verzoeker een onredelijke belasting vormt, is deze beslissing niet in feite gemotiveerd.

Het niet voldoende motiver[en] conform artikel 2 en 3 is een miskenning van een substantiële vormvereiste. [Een] [b]eslissing gegriefd door een gebrek aan substantiële vormvereiste dien[t] te worden nietig verklaard conform artikel 39/2 par. 2 Vw."

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]"

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen gebaseerd zijn op een foutieve lezing van het voormelde artikel.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden volstaat immers de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 gestelde voorwaarden teneinde het verblijfsrecht te beëindigen.

Verzoekers beschouwingen missen derhalve juridische grondslag.

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer, gezien de uiterst marginale tewerkstelling (3 dagen!). Al evenmin voldoet hij aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als werkzoekende, gezien verzoeker in antwoord op de uitdrukkelijk vraag naar zijn huidige activiteit geen enkel document heeft voorgelegd van een reële kans op tewerkstelling.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht verzoekers verblijfsrecht beëindigd in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

3.2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan in de eerste plaats worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat diende te worden gemotiveerd waarom hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, nu een dergelijke vaststelling in casu niet vereist was om in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of een miskenning van een substantiële vormvereiste blijkt niet.

3.2.3.2. Het staat voorts niet ter discussie dat verzoeker tot een verblijf werd toegelaten als werknemer of werkzoekende, op basis van artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk."

Artikel 42bis, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet aldus niet, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt, dat er enkel een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten indien deze én niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden én een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Voormelde bepaling stelt duidelijk dat het verblijfsrecht van deze burger van de Unie kan worden beëindigd op grond van de enkele vaststelling dat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

Er dient te worden geduid dat de vaststelling dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk enkel kan leiden tot een beëindiging van het verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voor de burgers van de Unie die zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij aantoonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, of omdat zij voldeden aan de voorwaarden om beschouwd te worden als student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel in casu niet betwist dat verzoeker geen student in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts niet dat verzoeker een burger van de Unie is die aantoonde dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet meer kan worden beschouwd als werknemer of werkzoekende en niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden, niet betwist. Deze vaststelling volstond in huidige zaak om, in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot een beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze handelende bij de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet of dat er sprake is van een arbitraire beslissing.

Een schending van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker tevens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.3.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK